

gien, Svejts samt nogle mindre Stater afsluttede „internationale Union til Værn for litterære og kunstneriske Værker“, idet en Tilslutning til den saakaldte Berner-Konvention blandt andet er betinget af, at der indrømmes Forfatterne Eneret i 10 Aar til at udgive Oversættelser af deres Værker, hvilket efter vor nu gældende Ret ikke er muligt. At skaffe danske Forfattere og Kunstnere en virksom Beskyttelse for deres Værker i Udlandet vil efter Berner-Konventionens Afslutning ikke være muligt uden en Tilslutning til denne. Men at en saadan Beskyttelse i høj Grad er ønskelig, turde lige saa vel være almindelig anerkendt, som det mere og mere er gaaet op for den almindelige Retsbevidsthed, at det hverken er sømmeligt i Længden at nægte fremmede al Retsbeskyttelse i disse Retninger eller i det hele taget forvarligt at unddrage sig det almindelige Retsfællesskab paa dette Omraade, som allerede nu omfatter omtrent Halvdelen af den civiliserede Verden, og som er af betydningsfuldt Skridt henimod den internationale Ligeberettigelse, der forlængst og stadig stærkere overalt er anerkendt som en absolut Retfærdighedsfordring¹⁾.

Det maa herefter ved Udarbejdelsen af en ny Lovordning paa disse Omraader være Opgaven: 1) at samle alle herhen hørende Regler saa vidt muligt i een Lov og navnlig at gennemføre en ensartet Behandling af beslagtede Forhold, saa vidt disses Natur tilsteder det; 2) at muliggøre en Tiltrædelse til Berner-Konventionen.

Ved den nærmere Udarbejdelse af en saadan Lov bør det formentlig være Opgaven ikke uden fyldestgørende Grunde at forlade den gældende Rets Grundlag. Men paa den anden Side vil det være nødvendigt at tage Hensyn saa vel til den Belæring, der kan hentes fra de nyere fremmede Love, og den store Udvikling, som den moderne Retsvidenskab netop paa dette Omraade er undergaaet, som til de Erfaringer, hvortil Anvendelsen og Bearbejdelsen af den gældende Ret i en længere Række har givet Anledning. En ny samlet Lovordning af disse Forhold bør hvile paa et saa moderne Grundlag, at der ikke i en altfor nær Fremtid kan ventes at ville blive følelig Trang til ny Forandringer.

Et med nærværende Lovforslag i alt væsentligt overensstemmende Forslag blev af Regeringen i 1890 forelagt Rigsdagen og blev med nogle mindre betydelige Forandringer

vedtaget i Landstinget ved tredje Behandling. Forslaget blev derefter i 1891 forelagt i Folketinget, der under 1. April f. A. afgav en „Beretning“ om de foreløbig vedtagne Forandringer. I det nærværende Forslag i øvrigt fremlægges i væsentlig samme Form, dog med de fleste af Folketinget vedtagne Forandringer, er det paa enkelte Punkter fundet rigtigt at foretage Forandringer. Da det nemlig vilde være af Interesse at tilvejebringe et saa vidt muligt ensartet Forslag til Lov om Forfatterret og Kunstnerret, have efter Foranledning fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet Delegerede fra Norge og Danmark forhandlet herom og ere blevne enige om Forslaget, som det nu foreligger.

Det foreliggende Forslag er altsaa i Hovedsagen fremkommet ved en Samarbejdelse af det norske og danske Forslag, idet der dog ved Udarbejdelsen, som bemærket, er taget det størst mulige Hensyn til de Betragtninger, der ere gjorte gældende ved Lovforslagets tidligere Behandling i Folketinget.

I Henseende til Lovens Omraade var der den Forskel mellem det danske og det norske Forslag, at kun det første indeholdt Bestemmelser angaaende Eneretten til Fotografer. Disse Bestemmelser bleve i sin Tid optagne i det første danske Forslag, fordi det var Hensigten derved at tilvejebringe en Kodifikation af samtlige Regler om den ideelle Produktion. Efter at imidlertid Bestemmelserne om Eneret til Mønstre og Modeller af andre Grunde ere blevne udtagne af det danske Forslag, turde det være naturligt ligeledes at fjerne Bestemmelserne om Fotografer, der ikke staa i nogen nødvendig Forbindelse med Reglerne om Forfatter- og Kunstnerretten, og hvis de findes ønskelige, formentlig mere passende gives i en særskilt Lov.

Det norske Storting har under 16de Juni d. A. vedtaget et med nærværende overensstemmende Forslag, som under 4de Juli har faaet kongelig Stadfæstelse. Afvigelsen fra nærværende Forslag findes i § 12, som i det norske Forslag lyder saaledes:

„Saa længe et Værk ikke er offentliggjort ved Udgivelse eller offentlig Opførelse eller Udførelse, kan Forfatteren eller hans Arvingers Kreditorer ikke med nogen Art af fælles eller særskilt Retsforfølgning erhverve Afgang til at offentliggøre det eller til at raade over Forfatterens Manuskript.

Heller ikke kan Forfatterens Kreditorer paa saadan Maade i hans levende Live erhverve Retten til fornøjet Offentliggørelse af

¹⁾ Jfr. herved de i Universitetets Aarbog 1881—86 IV. Pag. 111—114 optagne Udtalelser.